

Frans Hoppenbrouwers

Wielergedichten

1. Ludo Dierckxsens in Wielercafé Bladel (14 november 2008)
2. TIEN WIELERPORTRETTE (2006)

Ludo Dierckxsens in Wielercafé Bladel
(14 november 2008)

Hij heeft als een aimabel man gesproken,
hij zegt de dingen die men horen wil,
hij kijkt je aan en valt bescheiden stil,
van eigenwaan en eigendunk verstoken.

Toch heeft hij aan het groot succes geroken.
Niet zeer berekenend, beraamd of kil,
maar met een meer dan ijzersterke wil
heeft hij de band met tegenslag verbroken.

Hij was al dertig toen het keerpunt kwam,
hij greep die grote kans met beide handen,
diep in zijn hart ontbrandde weer de vlam:

hij recht de rug en bijt weer op de tanden.
Het volk stond op en maakte hem beroemd:
een waar fortuin heeft hij bijeen gestoempt.

TIEN WIELERPORTRETTEN

Frans Hoppenbrouwers, 2006

De Klimmer

De weidse blik van de geboren klimmer,
het ranke lijf, geen gram teveel gewicht:
zijn heupen wiegen en hij klimt gericht
en opgeven doet hij als berggeit nimmer.

Hij treuzelt niet, neemt resoluut de kop,
mooi in cadans houdt hij het tempo hoog.
Hij test de rest die al eens voor hem boog
en komt als eerste boven, neemt de top.

Hij gooit zich onbezonnen naar beneden,
maar halverwege wordt hij bijgehaald
door dalers die het nog gedurfdededen.

Die overmoed zet hij hen straks betaald
als er weer lang en hoog te klimmen valt
en hij zijn vuisten zegevierend balt.

De Kopman

Hij monstert zijn troepen, stelt hen gerust,
er is geen man die hem nog kan bedreigen,
wie nu nog aangaat zal wind tegen krijgen,
hij kent de taak die op zijn schouders rust.

Als gelanceerd valt hij dan machtig aan
er is geen man die in zijn wiel kan komen,
er is geen wind die hem nog in kan tomen:
het is zijn kracht om beukend toe te slaan.

Pas aan de meet ziet hij zijn troepen weer,
hij laat niet na hen uitgebreid te danken:
hij won de koers, maar zij voelden het zeer.

Zijn lof mag niet onder stoelen of banken,
omdat hij hen morgen weer nodig heeft:
hij is een man die voor het winnen leeft.

De Knecht

Het gaat hem niet om aanzien of spektakel,
hij speelt het liefst de rol van trouwe knecht
die altijd werkt, die nooit de rug eens recht:
hij geeft zich maar en wacht op het mirakel.

Hij is de slaaf die water moet gaan halen,
hij zet zijn baas voorbeeldig uit de wind
of sleurt op kop, gedreven als een kind
dat niet om eigen winst of roem zal malen.

Als dromer gaat hij zich weleens te buiten,
hij ziet zichzelf dan als gevierde held
die niet zomaar wil fietsen voor zijn duiten,

maar die alleen het hoogste aanzien telt.
Weer bij de tijd doet hij gewoon zijn plicht
en rijdt, als sterke knecht, de gaten dicht.

De Sprinter

Hij heeft de dijen van een jonge stier,
de sterke nek van een volgroeide beer,
de hele ploeg gaat fel voor hem tekeer
en op de finish wacht het groot vertier.

Hij pompt de longen als een bokser op,
schat in, haalt uit voor de genadeklap,
zijn benen blijven onvoorstelbaar rap,
al vóór de meet eist hij de bloemen op.

Zo wint hij ruim, hij is er aan gewend
en alle fans drommen weer om hem heen:
als sprinter is hij wijd en zijd bekend.

Toch viert hij zijn victorie liefst alleen
met al zijn maats die in de vreugde delen:
hun aandeel zal hij voor geen goud verhelen.

De Tijdrijder

Strak, als gegoten, kleeft hij op de fiets,
het zijn alleen de benen die bewegen
en of de wind nu mee zit ofwel tegen,
hij spant de stalen pezen niet voor niets.

Er zit veel macht in dat gestroomlijnd lijf,
het beenwerk soepel, stijf de lange rug,
hij pedaleert met verve, nooit eens stug,
want technisch is zijn kunde buiten kijf.

De kenners zien hem glijden naar de meet,
alsof het hem geen pijn of moeite kost,
of hij niet weet van tranen, bloed en zweet.

Hij haalt een renner in die snel weer lost
en niemand houdt hem van de zege af:
hij scheidt aldus het koren van het kaf.

De Linkebal

Hij zit haast altijd aan het laatste wiel
bij voorkeur in een pas ontsnapte groep,
rijdt het rouleren steeds weer in de soep
daar hij een plakker is met hart en ziel.

De meute scheldt hem uit voor linkebal
die nooit eens voluit mee doet op de kop.
Zo spaart hij eigen krachten stiekem op,
de kans vergrotend dat hij winnen zal.

Zo pikt hij gluisperig zijn prijzen mee,
omdat hij het moment afwachten kan
dat heel de groep leeg is van lieverlee.

En als een haas neemt hij dan afstand van
de groep die hem met tegenzin laat gaan:
ze zien zijn spel met lede ogen aan.

De Eeuwige Tweede

Geen overwinning staat er in zijn boek,
al is hij er soms erg dicht bij geweest,
en zo mankeert er nog het grote feest,
dus is hij naar een eerste prijs op zoek.

De menigte scandeert altijd zijn naam
en roemt hem als een waarlijk kampioen
die voor geen ander onder hoeft te doen:
dat 'eeuwig tweede' zorgde juist voor faam.

Hij draagt altijd iets treurigs met zich mee
en dat herkent het toegestroomd publiek:
de nederlaag, de doem van nummer twee.

Maar op een keer moet er triomfmuziek
gaan schallen voor de eeuwige schlemiel,
als balsem op zijn nooit bekroonde ziel.

De Gepatenteerde Vluchter

Hij geeft de voorkeur aan de lange vlucht
en vroeg in koers, alleen of met een stel,
neemt hij al afstand, zit goed in zijn vel
en ruikt de ruimte, snuift de frisse lucht.

Minieme voorsprong, groeit gestadig aan,
de kleine groep doet om de beurt de kop
en zo drijft men de snelheid alsmaar op,
maar het is ver en lang en recht de baan.

De groep zet plots de achtervolging in,
de voorsprong loopt al zienderogen terug,
maar samensmelten is hem toch te min.

Hij wacht niet af en kromt de sterke rug,
ontvlamt, gaat als een wildeman te keer.
Pas meters na de meet zien ze hem weer.

De Soigneur

Hij kent de noden van geplaagde lijven
want na de koers is hij hun toeverlaat
die snel de toon vindt en de goede maat:
hij zal de spieren warm en soepel wrijven.

Hij rijdt de bus en doet de daagse was,
hij vult aldoor bidons, met warm of koud.
Als eindelijk het eindspel zich ontvouwt,
ligt hij reeds languit in het groene gras.

In vroeger tijden heeft hij zelf gekoerst,
hij weet van winnen en van tegenslag:
zijn zeges zijn al met de tijd omfloerst.

Hij doet zijn taken en hij plukt de dag,
hij is niet lui en wellicht ook niet leep,
al kent hij wel het klappen van de zweep.

De Ploegleider

Als een despoot zit hij achter het stuur
en volgt de koers: hij voelt en ziet en hoort.
Hij roept en jaagt de renners tierend voort
of pookt en rakelt in een dovend vuur.

Hij vloekt en sakkert als er iets mislukt
en schelden hoor je hem de hele rit.
Hij is een man die zweert bij lef en pit
en onder deemoed gaat hij niet gebukt.

Maar na de koers is hij juist ingetogen,
verlegen zelfs, zoekt een verzoenend woord
als in de pers de feiten zijn verbogen.

Hij wikt zijn woorden; bijna onverstoord
gloort er een lach rond zijn te smalle lippen,
hij kent de stiel: geen kansen laten glippen.

